

det maa være Staten, som er Ejer af Banken. Saa følger det endvidere af almindelige juridiske Regler, at naar man er Ejer af en Institution, der driver Forretning, hæfter man ubetinget for dette Instituts Forpligtelser. Det er derfor, jeg tror, at naar Banken bliver indrettet, som der staar i Lovforslaget, og der ellers ingen Forandring sker i nogen Henseende paa dette Punkt, vil det medføre, at vi længe nok kunne sige, at vi kun indestaa for 15 Millioner Kr., men i Virkeligheden er Staten juridisk forpligtet for alle Hypotekbankobligationerne, altsaa for 8 Gange 15 eller 120 Millioner Kr. Nu maa det høje Tings Medlemmer ikke tro, at jeg er bange derfor, jeg mener ikke, der er nogen Risiko, men jeg mener, at dette juridiske Punkt maa bringes paa det rene. Hvis det er Meningen, at Staten hæfter ubetinget for alle Hypotekbankobligationerne, synes jeg, det maatte siges; hvis det ikke er Meningen, tror jeg, det er muligt efter dansk Lovgivning at indskrænke Forpligtelsen ved, at man udtrykkelig i Loven siger, at Statens Hæftelse er indskrænket til disse 15 Mill. Kr. og Reservefonden. Dette er, som sagt, et Punkt, hvor jeg finder nogen Uklarhed, og hvis man maatte være enig med mig deri, kan denne Uklarhed meget nemt fjernes.

I øvrigt skal jeg straks bemærke, at jeg egentlig kun paa eet Punkt er aldeles uenig med Lovforslaget og finder det meget uheldigt, og det er med Hensyn til Direktøren eller rettere hans Gage. Der staar, at Direktøren skal have en Gage af 6,000 Kr. Han skal for denne Pris bestyre denne Bank og tillige bestyre Tiendebanken. Da jeg saa det i Lovforslaget, trøstede det mig noget. Jeg tænkte: saa faar han ogsaa 6,000 Kr. for det eller maaske 8,000, men det fremgaar af Bemærkningerne, at det faar han ingenting for, det skal han gøre gratis. Det vil altsaa sige, at denne Mand skal udføre Arbejdet som Direktør saavel for Hypotekbanken som for den dermed paa en vis Maade forbundne Tiendebank for et Beløb af 6,000 Kr. Da jeg, som sagt, ikke i Bemærkningerne til Lovforslaget har kunnet finde nogen videre Oplysning om, hvad de to Banker, jeg før nævnte, som have rejst Indvendinger, egentlig sigte til, er det faldet mig ind, om dette egentlig ikke skulde være et af de Punkter, som Bankerne sigte til, om ikke Bankerne mene, at det aldrig kan gaa an at lønne en saadan Mand med 6,000 Kr. Hvis de have sagt det, vil jeg finde det ganske naturligt.

Jeg tror, at jeg kender noget til de københavnske Banker og deres Lønningsforhold. Men der findes virkelig ikke en eneste Bank, hvor man nøjes med at give Direktøren 6,000 Kr., og jeg antager, at enhver Bank vilde finde det uforsvarlig lidt. Hvad angaar, at Lovforslaget stiller Pensionsret i Udsigt, har det ikke noget at betyde, naar man sammenligner det med Stillingerne i private Banker. Der gives der ogsaa Pension, enten den hjemles i Statutterne eller gives i Praksis, og den er langt rigeligere end den, som Staten giver. Jeg finder, at dette er et meget uheldigt Punkt. Det er meget uheldigt at lønne en Mand i denne anselige Stilling saaledes, men endnu uheldigere er det, naar man ser, hvad man kræver af denne Mand. Det kan enhver se, at det ikke er gjort med at kunne skrive, læse og regne og desuden kunne en lille Smule Fransk. Det angives flere Steder, hvad han skal bestille, og det er saadanne Opgaver som at regulere Salget af danske Obligationer under alle Hensyn saavel til vort hjemlige som til de udenlandske Fonds- og Pengemarkeder. Han skal staa i nøje Forbindelse med de udenlandske Pengemarkeder. Han skal i det hele være en særdeles dygtig og kyndig Finansmand. Det er da ikke nok, at han har lært en lille Smule Teori, men det er ogsaa nødvendigt, at han har en rig praktisk Erfaring. Tillige maa det være en Mand, som forstaar at indtage og hævde en vis social Stilling. For hvis han ikke gør det, vil det virkelig være ganske umuligt at komme i direkte og stadig intim Forbindelse med de udenlandske Pengemænd, det vil enhver, som kender disse Forhold, indrømme.

Nu kan man sige: ja, det kan være sandt nok, og jeg ved, at man ikke er tilbøjelig til at give disse store Gager her i Rigsdagen, men saa maa han søge andre Indtægter. Dette vilde jeg finde meget uheldigt, og de før nævnte Banker hentyde ogsaa til, at man maa passe paa, at denne Hypotekbank ikke kommer i Afhængighedsforhold til inden- eller udenlandske Bankiers. Det maa man være meget varsom med. Dette Afhængighedsforhold til inden- eller udenlandske Banker kan jo fremkomme især af Hensyn til, at Direktøren, som ikke har fornødne Evner — idet man ikke kan faa en Mand med fornødne Evner for den Betaling —, bliver nødt til at henvende sig til andre for at faa Raad, og det ved det høje Tings Medlemmer, at man kan ikke til Stadighed faa Raad fra en anden Mand, uden at